

Του πλούσιου και του Λαζάρου (Λουκ. ιστ 19-31) (Metropolitan of Sourozh Anthony Bloom)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Όπως κάθε παραβολή του Κυρίου που μιλάει για την κρίση, η σημερινή παραβολή είναι πολύ απλή ως προς το νόημά της και ταυτόχρονα θα πρέπει να την εξετάσουμε βαθύτερα.

Το απλό νόημά της είναι τούτο: Είχατε στην γη ο,τι ήταν καλό, ο Λάζαρος δεν είχε τίποτα· επομένως αποκτά στην αιώνια ζωή όλα τ' αγαθά που του είχαν λείψει στη γη και εσείς τα στερήστε. Αλλά αυτό δεν συνιστά το αληθινό και βαθύτερο νόημα

της παραβολής.

Ποιός είναι ο πλούσιος; Είναι ο άνθρωπος που δεν κατείχε μόνο όλα τα αγαθά που η γη μπορούσε να του προσφέρει: πλούτο, καλό όνομα, κοινωνική θέση ανάμεσα στους συμπολίτες του· ήταν ένας άνθρωπος που δεν λαχταρούσε κάτι άλλο. Ο,τι ήθελε, ο,τι χρειαζόταν ήταν ο υλικός πλούτος, μια καλή θέση ανάμεσα στους ανθρώπους, τον θαυμασμό, μια δουλική υπακοή από εκείνους που ήταν κατώτεροί του.

Ο Λάζαρος δεν κατείχε τίποτα· αλλά από την παραβολή μαθαίνουμε ότι δεν παραπονιόταν, δεχόταν ο,τι δεν ήθελε ο πλούσιος· έτρωγε τα ψίχουλα από το τραπέζι του. Αλλά είχε μία ζωντανή ψυχή· ίσως να λαχταρούσε κάτι περισσότερο: ποιός άνθρωπος δεν θέλει να έχει μία στέγη, να έχει εξασφαλισμένη τροφή; Αλλά εκείνος δεχόταν ο,τι του έδιναν με ευγνωμοσύνη.

Και όταν πέθαναν, τι πήραν μαζί τους; Ο πλούσιος δεν είχε τίποτα να πάρει, επειδή ποτέ δεν νοιαζόταν για ο,τιδήποτε δεν μπορούσε να του προσφέρει ο κόσμος. Ο Λάζαρος πάντα ποθούσε περισσότερα αγαθά απ' αυτά που η γη μπορούσε να του προσφέρει: επιθυμούσε δικαιοσύνη, ειρήνη, αγάπη, συμπόνια, αλληλεγγύη- όλα εκείνα τα πράγματα που κάνουν τον άνθρωπο να είναι άνθρωπος. Ο πλούσιος ζούσε μια ζωή παρόμοια μ' αυτήν που περιγράφεται σε μια από τις προφητείες: Ο λαός του Ισραήλ επαχύνθη από τον πλούτο και λησμόνησε τον Θεό... Ο φτωχός δεν μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο· ήταν τόσο φτωχός για να ριζώσει στην γη- ήταν ελεύθερος.

Αυτή η παραβολή λοιπόν αφορά όλους μας· διότι όλοι μας έχουμε μέσα μας τον πλούσιο και τον Λάζαρο. Από τη μία πλευρά πόσο πλούσιοι, πόσο ασφαλείς είμαστε. Από την άλλη, εάν βρισκόμαστε τώρα εδώ, πάει να πει ότι στην ψυχή μας, υπάρχει μία άλλη διάσταση που λαχταρά κάτι άλλο. Αλλά μένει να κάνουμε μία ερώτηση: Εάν έπρεπε να διαλέξουμε, τι θα διαλέγαμε; Τι είναι αυτό που πραγματικά θεωρούμε πολύτιμο; Είναι η ασφάλεια που μέχρι τώρα η γη μας έχει προσφέρει- η είναι η απεραντοσύνη, το βάθος στο οποίο κατανοούμε τον Θεό, η κοινωνία μας μαζί Του, η αγάπη για τον πλησίον, η συμπόνια – τόσα άλλα πράγματα που μας έχει διδάξει το Ευαγγέλιο;

Και αυτό είναι το σημείο όπου αναφέρεται η παραβολή, δεν αναφέρεται μόνο σε δύο άνδρες από το παρελθόν, η σε άλλους, αλλά αναφέρεται σε μας προσωπικά: ποιός είμαι- η εάν προτιμάτε, και που είναι το πιο σωστό – ποιός υπερिσχύει μέσα μου; Μοιάζω περισσότερο με τον πλούσιο, τόσο ριζωμένος στη γη, ώστε τα πράγματα που αφορούν το πνεύμα, την αιωνιότητα, η πιο απλά ο,τι είναι αληθινά ανθρώπινο έρχεται δεύτερο –η είμαι από εκείνους για τους οποίους σημασία έχει

ο,τι είναι ανθρώπινο, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο;

Κι έπειτα, υπάρχει κάτι άλλο στην παραβολή. Ο πλούσιος βλέποντας τον εαυτό του στερημένο από τα πάντα, στρέφεται στον Αβραάμ και λέει: «Στείλε τον Λάζαρο στους αδελφούς μου που είναι ακόμα στη γη να τους ειδοποιήσει, για να μην έλθουν σε τούτο τον τόπο της βασάνου». Και ο Χριστός λέει ότι ακόμα και αν κάποιος επιστρέψει από τους νεκρούς, εάν δεν άκουσαν ο,τι αποκαλύφθηκε στο παρελθόν, δεν θα πιστέψουν, θα χαθούν μέσα στις αμαρτίες τους.

Πως, αυτή η παραβολή δεν ταιριάζει κατά τρόπο τραγικό με την κατάσταση των ανθρώπων όταν στέκονταν συνωστισμένοι όπως το άλεσμα γύρω από τον Σταυρό όπου πέθαινε ο Κύριος. Κάποιοι ήταν πιστοί, ο δικός Του λαός - αλλά που βρίσκονταν; Είχαν σκορπίσει. Κάποιοι ήταν μαθητές Του, με πίστη που έφτανε στο βάθος της ύπαρξής τους, με καρδιακή πίστη, οι γυναίκες που Τον είχαν ακολουθήσει - στάθηκαν σε απόσταση· μοναχά η Μητέρα του Θεού και ο Ιωάννης, στάθηκαν δίπλα στον Σταυρό.

Αλλά μέσα στο πλήθος, υπήρχαν άνθρωποι που μαζί με τον Αρχιερέα, τους Φαρισαίους που είχαν καταδικάσει τον Θεό, έλεγαν: «Κατέβα τώρα από τον Σταυρό - και θα πιστέψουμε...» Πόσοι πολλοί σκέφτηκαν: μόνον εάν κατέβαινε από τον Σταυρό, θα πιστεύαμε χωρίς να παίρναμε κανένα κίνδυνο, θα πιστεύαμε με ασφάλεια, με σιγουριά· θα πιστεύαμε και θ' ακολουθούσαμε Κάποιον που τώρα ηττημένος, στιγματισμένος, έχοντας δεχθεί την απόρριψη των ανθρώπων, κρέμεται στον Σταυρό ανάμεσα σε δύο ληστές; Δεν μπορούμε...

Αυτό είναι το νόημα της παραβολής· και που μας αποδεικνύει η ζωή τόσων πολλών ανθρώπων.

Που βρισκόμαστε; Είμαστε προετοιμασμένοι να πιστέψουμε τον λόγο του Θεού; Είμαστε έτοιμοι, αιχμάλωτοι της ομορφιάς, της ανείπωτης, ανέκφραστης ομορφιάς της προσωπικότητας του Χριστού, να Τον ακολουθήσουμε με κάθε κίνδυνο; Και γνωρίζουμε ότι ο κίνδυνος είναι πολύ μεγάλος: Θα στιγματιστούμε, θα μας κοροϊδέψουν, θα είμαστε ξένοι, οι άνθρωποι θα μας θεωρούν αλήτες της γης, όχι προσκυνητές του Ουρανού· είμαστε όμως έτοιμοι να το κάνουμε αυτό;

Πρέπει να σκεφτούμε τις δύο αυτές όψεις της παραβολής· γιατί διαφορετικά η παραβολή είναι άσχετη με μας - και όμως, έχει τόσο πολύ σχέση με τη ζωή μας.

Ας την σκεφτούμε βαθιά, κρίνοντας την συνεχώς. Ο Θεός δεν μας κρίνει με σκοπό να μας καταδικάσει. Ο Θεός μας προετοιμάζει πραγματικά και μας ζητά ένα πράγμα: Ν' ανταποκριθούμε στην αλήθεια! Δεν αποδεχόμαστε έναν κόσμο που είναι μία χίμαιρα! Μην αποδέχεστε τον εαυτό σας, ενώ η ζωή σας παραμένει μια ζωή

απατηλή: να είστε αληθινοί και τότε θα γίνετε παιδιά της βασιλείας του Θεού.

Και τι μπορεί να είναι πιο σπουδαίο, αδελφοί και αδελφές του Χριστού, υιοί και κόρες του Ζωντανού Θεού· και αγγελιοφόροι του Θεού στη γη. Μπορούμε να ελπίζουμε σε κάτι μεγαλύτερο; Και όμως αυτό είναι που προσφέρεται σε όλους μας και στον καθένα χωριστά. Τι θαύμα! Τι χαρά! Πως μπορούμε να το αρνηθούμε; Αμήν

Πηγή: agiazoni.gr